

Superherois

Un relat de: odi

No som superherois, però somiem amb salvar el món. Solem tenir feines socials o molt "de tu a tu" i sempre, sempre, sempre barrinem amb com més us podem ajudar.

No tenim un "traje" especial ni poders sobrenaturals...no podem llegir la ment o fer aturar el temps.

Quan us veiem per primer cop ens saludem i us escoltem; us mirem als ulls i inevitablement apareix un escàner que llegeix entre línies allò que no dieu, allò que potser ni vosaltres sabeu.

És a partir d'aquest moment que el cap ens comença a girar a cent (què li passa?, què sent?, què m'amaga?...) i mica en mica comencem a pitjar tecles o llençar frases a l'aire, aparentment inconnexes...intentem oferir-vos una bona idea, algun recurs o la millor solució.

Volem salvar el món a miques...unint-vos les peces com trossets de paper.

I no som superherois.

No som superherois i no podem volar ni tenim espases làser, no podem aturar el temps; tot i així, us volem "salvar".

I aconseguim molt, però encara som més exigents. I creiem que segurament ho podríem haver fet millor, o diferent. I pensem en vosaltres fins i tot mentre dinem o quan ja som dins el llit. Us rumiem constantment, gairebé inconscientment, la fórmula màgica per a cada un.

Us tornem a veure i us re-escanegem i pensem: "va servir allò d'ahir?"; i a vegades assentim amb el cap i se'ns escapa un somriure orgullós, i d'altres ens frustrem, però també somriem perquè no se'ns noti i fem com si res.

Us mirem i som capaços de percebre les vostres sensacions, les vostres emocions. El nostre cos per uns instants pot sentir i pensar el mateix que el vostre, en connexió, sincronització total: respirem alhora, bateguem alhora, notem el mateix dolor, la mateixa tristesa o la mateixa buidor...i això ens omple, inexplicablement ens "enxufa" i així Reaccionem. És la manera com la resposta pot adaptar-se millor.

No som superherois ni podem fer-nos invisibles o transformar-nos en una bala de foc. Talment com l'inspector Gadget hem après, amb més o menys fortuna, a utilitzar petits trucs i recursos a cada moment.

És d'aquesta manera que a vegades us semblen super-homes o super-dones...perquè adquirim el poder de relativitzar, positivitzar, gestionar ràpid, solució fàcil...semblen ingenus, optimistes, simples (i una mica ximplés) i molt sovint us semblen feliços.

Potser penseu que les nostres vides són genials, estupendes i meravelloses i sí, és clar que ho són, però, més sovint del que us penseu també plorem o ens deprimim, ens amarguem pels dies grisos, ens donen carabasses, anem curts de calers, se'ns espatlla el cotxe o la rentadora, els gats ens estripen el sofà i les plantes se'ns moren perquè no les reguem... a vegades fins i tot us recomanem allò que ni nosaltres som capaços de fer...

I tot per què? Perquè no som superherois!

Però de sol a sol, mentre treballem, ens vestim d'una cuirassa invisible que ens fa creure que ho podem tot; ens sentim invencibles i omnipotents...podem moure muntanyes, partir el mar en dos i fer volar les vaques.

Sou vosaltres que quan us tenim al davant els pistons ens comencen a funcionar, ens feu treure pols als engranatges, la màquina roda, l'adrenalina es dispara i ens envaeix aquest sentiment sobrehumà de voler canviar el món,

i salvar-ho tot.